

for at være lige gode, naar det virkelig er de fine Mærker, og de daarlige Mærker ere for det danske Smørs Bedkommende lige saa lidt i første Ranges Pris som de daarlige svenske Mærker. Som sagt jeg kan ikke nægte, at dette Forslag i sin Karakter overfor Sverige synes mig at minde lidt om en anden Sag, som gav sig Udslag for en 10 Aar siden i den berømte Kvæghistorie. Jeg tror, at paa de økonomiske Omraader staa vi os gennemgaaende ved, for saa vidt det er muligt, at staa i et saa nøje og saa solidarisk Forhold til Sverige, som vi kunne, og jeg tror, at hvis det var muligt at opnaa ensartede Bestemmelser med Hensyn til Lovgivning vedrørende alle disse Omraader i disse 2 Lande, vilde det være en Fordeel, som langt vilde opveje de Fordele, som ellers kunne bringes os af de skandinaviske Love, som hidtil ere blevne vedtagne. Skulde man mene, at der var nogen særlig Grund til at søge indført et Mærke af denne Art for Smør, tror jeg, at et saadant Mærke vilde have langt større Betydning og være til langt større Nytte, naar det var et fælles skandinavisk Mærke. Det vilde blive allerede derigennem af langt større Betydning, fordi en Bæne vinder altid langt større Anseelse og har altid en fastere Stilling i et stort Marked som det engelske, jo større Mængde den fremkommer i, og i det Hele jo mere den er i Stand til at beherske Markedet som Helhed. Men alt dette er kun saadanne mindre væsentlige Indvendinger. Som sagt, jeg lægger ikke nogen afgørende Vægt paa disse Betragtninger. For det Tilfælde, at man for Landbrugets Bedkommende lægger meget stor Betydning ind i en saadan Foranstaltning, tror, det vil bringe nogen virkelig Gavn, finder jeg ikke, der er nogen præserende Grund til at sætte sig derimod fra anden Side, og jeg vilde kun ønske, at Skuffelserne ved en saadan Foranstaltning ikke vilde vise sig at blive for store. Jeg tror i det Hele taget, at man her gjorde rettest i at lægge sig det engelske Ord paa Sinde, der siger: Let go alone! naar en Ting gaar godt, vil saa ikke for meget ved den! Den danske Smørhandel og den danske Smørproduktion er i god Gænge og denne evindelige, stadige gentagne Lovgivning, disse mange Foranstaltninger paa dette Omraade medføre let en Ristko, der gør, at man kommer til at gøre noget, der virker til Glæde i Stedet for til Gavn. Men de Bestemmelser i Loven, som efter min Opfattelse ere ganske særlig uheldige, ere for det første Straffebestemmelserne. De Straffebestemmelser, som ere tilføjede Forslagets øvrige Indhold, ere ligesom den pikante Sova,

der skal give det nogen Smag og give hele Forslaget nogen Betydning. Straffebestemmelserne ere smurte saa tykt paa, at det næsten synes, som om de ere gjorte, jeg vil ikke sige paa Dril, men næsten gjorte i en udstændende Hensigt. Naar man sammenligner Bestemmelserne i dette Forslag med Bestemmelserne i det, som Indenrigsministeren samtidig har fremstillet i det andet Ting, og som i sin Karakter er et Forslag af væsentlig samme Art, vil man finde, at for at gøre sig skyldig i Overtrædelse af den indenrigsministerielle Lovs Forskrifter, straffes man med Bøder fra 100 Kr. og op efter, men for at overtræde Bestemmelserne i det her foreliggende Forslag straffes man først og fremmest for Bedragerier, og Bestemmelserne ere i andre Henseender saa vidtgaaende, at man næsten har Vanskelighed ved at forstaa, at de virkelig skulde være mente. I § 7 staa der, at den Smørhandler, der af en anden modtager en tom Justage, der er mærket med Nationalmærket, straffes med mindst 2000 Kr.'s Bøde, og denne Bøde kan stige til 5000 Kr. Jeg synes, at man ligesaa godt kunde sætte, at Manden skulde hænges. Jeg er heldigvis ikke Smørhandler, saa for mig maa man gerne hænge et Par Stykker af dem; naar man i disse strenge Tider kun kan undgaa selv at blive hængt, faar det i Guds Navn gaa med Næsten, som det kan. Al Erfaring taler imidlertid for, at overdrevne Straffebestemmelser have Tilbøjelighed til at virke just i modsat Retning af hvad der tilsigtes. Jeg skal minde om et lignende Tilfælde, som for nogle Aar siden passerede i Frankrig. Ligesom vi Danske allesammen elske og prise Smørret, saaledes har man i Frankrig en Produktion, som i endnu langt højere Grad er hele Nationens Røledægge og Stoltthed: Vinavlens. Nu har, som bekendt Vinavlens i en Række af Aar været udsat for store Genvordigheder, og derfor har Vinfabrikation, Vinforfalskning og Vinblanding taget saa stærkt Opving i Frankrig, at det for Tiden, som man ved, er en ret vanskelig Ting at faa en virkelig ren og ublandet Bordeauxvin. Saa sagde man for nogle Aar siden i Frankrig: det kan ikke gaa, det ødelægger de franske Vines Renomme, vi maa sætte en Stopper derfor, og saa vedtog man en Lov med nogle overmaade stramme Straffebestemmelser for enhver, der solgte Vin, som paa en eller anden Maade var blandet. Vinhandlerne fandt, at de selv med deres bedste Vilje ikke kunde være sikre paa, at de ikke kom til at overtræde Lovens Bestemmelser, og saa bleve Vinhandlerne i Paris enige om i deres Lokaler at opslaa Plakater,